

Değerli Öğretim üyeleri, Pamukkale Üniversitesinin değerli mensupları,

Bugün burada 84 yıl önce kurulan devletimizin kuruluş yıldönümünü kutlamak için toplandık. Üniversitemizde ilk defa organize edilen ve bütün Pamukkale Üniversitesi mensuplarını ve Denizli'leri bu mutlu günde biraraya getirmeyi amaçlayan Cumhuriyet resepsiyonuna hoş geldiniz.

Bu bayram benim şimdiye kadar gördüğüm en çoşkulu kutlamalara sahne oldu. Son günlerde doruğa çıkan olaylar hepimizde duygu yoğunluğunu arttırdı. Şimdi izin verirseniz hepimizin hissettiği fakat birbirimize karşı dile getirmediğimiz bu duyguları sizlerle kısaca paylaşmak istiyorum.

Büyük Millet Meclisi'nin 29 Ekim 1923 saat 18:45'de yaptığı toplantıdan sonra 20.30'da "YAŞASIN CUMHURİYET" sesleri arasında Cumhuriyet ilan olundu ve yeni Türk Devleti'nin adı kondu. "TÜRKİYE CUMHURİYETİ". Hemen arkasından da Türk Ulusu'nun kurtarıcısı Gazi M.Kemal oy birliği ile Cumhurbaşkanı seçildi.

Bu o zamana kadar yapılanları taçlandıran, en büyük devrimdi.

İlk Cumhurbaşkanımız Mustafa Kemal Atatürk 14 Ekim 1925 tarihinde İzmir Kız Öğretmen Okulunda yaptığı bir konuşmada Cumhuriyetle eski rejim arasındaki farkı şöyle ifade etmiş:

« Cumhuriyet, ahlâki erdeme dayalı bir idaredir. Cumhuriyet erdemdir. Sultanlık korku ve tehdide dayalı bir idaredir. Cumhuriyet erdemli ve namuslu insanlar yetiştirir. Sultanlık korkuya, tehdide dayalı olduğu için korkak, alçak, sefil, rezil insanlar yetiştirir. Aralarındaki fark bundan ibarettir.»

Bizim vatanımız,

eski dünyanın merkezinde , Asya, Avrupa, Afrika kıtalarının tam ortasında,

Zorlu bir coğrafyanın, Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğunun birleşme noktasında,

Amerika'da varolmuş birkaç medeniyet hariç, dünyada bugüne kadar varolmuş bütün medeniyetlerle etkileşmiş,

İnsanların 8000 yıldır yaşadığı,

Bütün büyük devletlerin yüzyıllar boyu sahip olmak için uğraştığı,

Anadoludur.

Dünya haritasına baktığınızda rengarenk, yüzlerce ülke, devlet, krallık, cumhuriyet görürsünüz. Birleşmiş milletlere üye tam 192 ülke var.

Hiç düşündünüz mü?

Bu ülkelerden kaçını kendi halkının inisiyatifi ile kuruldu?

Kaçını güç sahiplerinin lütufları ile var oldu?

Devletimizin nasıl var olduğunu, o yılların nasıl geçtiğini hiç düşündünüz mü?

Yoksa, 19 Mayıs 1919'da başlayan sürecin hep beraber maça giden insanların coşkusuyla ilerlediğini ve 29 Ekim 1923 yılında mutlu sona ulaştığına inanmayı yeterli mi buluyorsunuz?

Burada bulunan hiç kimse o yılları yaşamadı, hepimiz kitaplardan öğrendik. Bizler için Cumhuriyet döneminin kahramanları birer resim, söyledikleri sözler tırnak içinde yazılan birer veciz cümleden ibaret. Cumhuriyet bayramlarını birkaç kahramanlık şiiri okuyarak, güzel sözler söyleyerek, televizyonda tarihi filmler göstererek, hafifçe de gözlerimizi yaşartarak geçiştiriyoruz.

Sonra!

Millet olarak güven bunalımı yaşıyoruz, batılı devletler önünde kendimizi ezik hissediyoruz, her zaman kendimizi beğendirmek için uğraşiyor, sorunlarımızın çözümünü başkalarının öğütlerinde arıyoruz.

Eğer bu devletin milleti bizsek, bugün yaşadıklarımızın olmaması gerekir. Çünkü devletimizin kuruluş şekliyle, varolan durum birbiriyle uyumuyor. Kimseye başeğmeyen, onurlu atalarımızın yoktan var ettiği bu devlette, işin ucu ne zaman kaçtı?

Bu güvensizlik duygusu, birbirimize yabancılaşma, cumhuriyet değerlerinden uzaklaşma, körükörüne yabancı olana hayranlık veya düşmanlık ilkeliği nasıl ortaya çıktı?

Bugün bu soruların cevabını verebilmek için, atalarımızın 1800'lü yıllarda başlayan bağımsız bir devlet olma mücadelesinin kaç nesli tükettiğini, saltanata, hilafete, tarikata, aşirete olan bağlılıkların, millete ve devlete olan bağlılığın altını nasıl oyduğunu, yabancıların bu feodal duyguları nasıl sömürdüğünü ve bunun bizlere kaç cana mal olduğunu anlamamız gerekmektedir. Türkiye Cumhuriyeti'nin bütün ilkelerinin bu yüzyıllık deneyimin sonunda nasıl oluşturulduğunu öğrenmemiz şarttır.

1919 yılında Anadolu'da başlayan mücadele bu yüzyıllık tecrübe birikiminin Mustafa Kemal liderliğinde başarıya ulaştığı son noktadır. Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde bir avuç insan, dünyaya o zaman hakim olan güçlerin kendilerini en güçlü hissettikleri dönemde, ülkemiz, o zamana kadar düştüğü en kötü durumda olmasına rağmen, başeğmeyi kabul etmediler ve dünyaya meydan okudular.

Bunu yaparken hesap kitap yapmadılar.

"Ateşi ve ihaneti gördüler,
ve yanan gözleriyle durdular

bu dünyanın üzerinde."

Anadolu'nun insanına ve kendilerine güvendiler. "Vatan tehlikedeysen gerisi teferruattır" dediler.

Sonra?

Gece gündüz çalıştılar, insanları biraraya getirdiler, güven aşıladılar, millet olmayı öğretiler.

Türk, öğün, çalış, güven sözü boş bir slogan değildir.

Bu güven dalga dalga yayıldı. Kendine, milletine ve liderine güvenen bir insan topluluğu yarattı.

Ancak milletine inanan bir şair:

*"Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış, şaşarım
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner aşarım
Yırtarım dağları, enginlere sığmaz, taşarım"*

Diyebilir.

Ancak milletine güvenen bir lider:

"Daha az zamanda, daha büyük işler başaracağız. Bunda da muvaffak olacağımıza şüphem yoktur. Çünkü Türk milletinin karakteri yüksektir. Türk milleti çalışkandır, Türk milleti zekidir. Çünkü, Türk milleti, milli birlik ve beraberlikle güçlükleri yenmesini bilmiştir. Ve çünkü, Türk milletinin, yürümekte olduğu terakki ve medeniyet yolunda, elinde ve kafasında tuttuğu meşale, müspet ilimdir.

Ne mutlu Türküm diyene.! "

Diyebilir.

Bizler önderimizin gösterdiği yolda bilimin ışığında ilerleme yolunda yeterince çalışmadığımızdan, güvenimizi kaybettiğimizden, göğsümüzü

gere gere "Ne mutlu Türküm diyene" diyemediğimizden, bugünlerde 84 yıl önceki düşmanlarımız tarafından tekrar sınanıyoruz.

Bakalım aynı kararlılıktamıyız?,

Manda konusunda ne düşünüyoruz?

Lozan'da bazı topraklar konusunda tam anlayamamıştık, yarım kalmıştı,devam etsek mi?

Tekrar halifelik ilan etseniz, islam dünyası sizi örnek alsaydı?

Azınlıklar ne oldu, Lozan'da metne sokamamıştık?

Atalarımız bu soruların cevabını sadece o ana değil, 100 yıllık tecrübeye dayanarak vermişti. Tarihi bilmeyenler, yeni cevaplar aramaya çalışabilirler.

Ama bilsinler ki tarihin tekerrürden ibaret olduğunu bilmeyenler, zamanın acımasız çarkları arasında ezilmeye mahkumdur.

Bundan 84 yıl sonra bizim torunlarımız için bugünün bayram olmasını istiyorsak, yine, yeniden, parola vatan, işareti namus'tur.

Artık resimleri asıp saklanmak yok! Mustafa Kemal'in duyguları bizim duygularımızdır;

Artık sözleri tırnak içinde yazıp unutmak yok! onun sözleri bizim sözlerimizdir.

Bu ülke nasıl kurulduysa o şekilde yaşamaya devam edecektir. Hep birlikte bir millet olarak söyleyebilmeliyiz:

"Türkiye cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır."

Bugün, en büyük bayramımızdır, Hepimize kutlu olsun.